

Megváltónk megfeszítése és feltámadása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: IMózes 3:1-6; Máté 12:30; Lukács 22:39-46, 53; IKorinthus 15:14; 2Korinthus 13:8

„Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni” (Lk 24:7).

Jézus gyerekkorától kezdve tudta: azért érkezett a földre, hogy Atyja akaratát teljesítse (Lk 2:41-50). Atyja iránti teljes és tántoríthatatlan elkötelezettséggel tanított, gyógyított és szolgált. Miután az utolsó vacsorát elfogyasztották, érkezett az ideje, hogy magára maradjon, megbizonyosodjon Isten akaratáról, elárulják, megtagadják, kihallgassák, keresztre feszítsék, majd pedig győzelmesen feltámadjon a halálból.

Jézus egész életében tudta, hogy a keresztre elkerülhetetlen. Az evangéliumokban sok helyen találjuk a „kell” szót Jézus szenvedéséhez és halálához kapcsolódóan (Mt 16:21; Mk 8:31; 9:12; Lk 17:25; 22:37; 24:7; Jn 3:14). El kell mennie Jeruzsálembe. Sz szenvednie kell. Meg kell vettetnie. Fel kell emeltetnie és így tovább. Isten Fiát semmi sem téríthette el attól, hogy a Golgotára menjen. Mint Sátántól származó gondolatot (Mt 16:22-23) utasított el bármilyen javaslatot, ami arra vonatkozott, hogy kerülje el a keresztet. Meggyőződése volt, hogy mennie kell, „sokat szenvedni... megöletni, és... föltámadni” (21. vers). Jézus számára a keresztre vezető út nem csupán egy lehetőség volt a sok közül, hanem az, amit végig kellett járnia (Lk 24:25-26, 46). Ez az isteni titok része, „amely el volt rejtve örök időktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentette az ő szentjeinek” (Kol 1:26).

GECSEMÁNÉ: FÉLELMETES KÜZDELEM

A történelem hajnalán Isten megteremtette Ádámot és Évát, egy gyönyörű kertbe helyezte, azután megáldotta őket minden jóval és széppel, ami életükhez és boldogságukhoz kellett. Ám hamarosan valami rendkívüli történt: megjelent Sátán (1Mózes 3. fejezet). Megkísértette az első emberpárt, és ezzel a frissen teremtett földet a jó és a gonosz, az Isten és a Sátán közötti küzdelem kellős közepébe taszította.

Isten időzítése szerint a kereszt előtti órákban pedig egy másik kert lett küzdelem helyszíne (Lk 22:39-46), ahol az igazság és a hamisság, a bűntelenség és a bűn, Istennek az emberiség megmentésére vonatkozó terve és az emberek elpusztítását célzó sátáni akarat csapott össze.

Édenben a bűn mélységeibe zuhant a világ, a Gecsemáné-kertben viszont Jézus megszerezte a végső győzelmet számára. Édenben az ember énje szállt szembe Istennel, a Gecsemáné-kert viszont annak lett tanúja, hogy Jézus egészen alárendelte magát Istennek, és győzött a bűn felett.

Hasonlítsuk össze az Édenben történeteket azzal, ami a Gecsemáné-kertben zajlott (Lk 22:39-46)! Mi volt az óriási különbség a két eseménysorozat között?

A Gecsemánében két kulcsfontosságú dolog történt: az első, hogy Sátán a legaljasabb módon próbálta meg eltéríteni Jézust az Istentől kapott küldetéstől és céltől; a második pedig a legnemesebb példa arra, hogyan kell Isten erejére támaszkodva megvalósítani az Ő akaratát és célját. A Gecsemáné bizonyítja, hogy bármilyen heves is a csata és bármilyen gyengék vagyunk is, mindazok számára biztos a győzelem, akik tapasztalták már az ima erejét. Ahogy Jézus imájának híres mondata is szól: „*mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen*” (Lk 22:42)! Sátán minden seregét felvonultatta Jézus ellen, akinek szeretett tanítványai eközben teljesen érzéketlenek maradtak Uruk szenvedései idején. A Megváltó arcán vércseppek gördültek, az áruló csókja csak egy lehetnyire volt, a papok és a templomszolgák pedig közeledtek. Jézus azonban bemutatta, hogy az ima és az Isten akarata előtti meghajlás megadja a szükséges erőt az élet súlyos terheinek elviseléséhez.

Következő alkalommal, amikor heves kísértés ér, hogyan szerezhetünk mi is olyan tapasztalatot, mint Jézus a Gecsemánében? Nem kell úgy járnunk, mint Ádám és Éva az Édenben! Mi az a lényeges elem, ami a kettő közötti különbséget jelentette?

JÚDÁS

„Bement pedig a Sátán Júdásba, akit Iskáriotesnek hívnak, és a tizenkettőhöz tartozott” (Lk 22:3). Kétségtelen, hogy Sátán nagy erőfeszítéseket tett az összes tanítvány megkaparintásáért. A többiekkel ellentétben mi miatt vált Júdás könnyű prédává az ellenség számára?

Lukácstól tudjuk, hogy Jézus egész éjjel imádkozott a domboldalon, mielőtt kiválasztotta a tanítványait (Lk 6:12-16). Hitte, hogy a tizenkét tanítvány Isten ajándéka számára (Jn 17:6-9). Vajon Júdás személye is válasz volt az imákra? Hogyan értelmezhetjük másként a történetet, mint úgy, hogy még Júdás áru-lásával és hitehagyásával is Isten célja teljesedett (2Kor 13:8)? Júdás valóban igen tehetséges volt, lehetett volna belőle egy másik Pál, ő viszont egészen rossz irányba tartott. Ami számára is Gecsemáné-kertben szerzett tapasztalat lehetett volna, „édenkerti” bukássá vált. „Addig dédelgette... a kapzsiság ördögi lelkületét, míg ez lett a kormányzó, mozgató ereje életének. A Mammon iránti szeretete felülmúlta Krisztus iránti szeretetét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2003, Advent Kiadó. 619. o.). Amikor Jézus öt kenyérrel és két hallal jóllakatta az ötezres tömeget, Júdás volt az első, aki felmérte e csoda politikai jelentőségét, és „előállt azzal a tervvel, hogy Jézust akár erőszakkal is tegyék meg királynak” (i. m. 622. o.). Jézus azonban leleplezte ezt a kísérletet, és ezzel kezdődött Júdás kiábrándulása. „Vágyai magas hőfokon izzottak. Kiábrándulásának, csalódásának annál keserűbbnek kellett lennie” (i. m. 622. o.). Egyértelmű: Júdás, mint sokan mások, hitte, hogy Jézus földi királyság megalapítására fogja használni rendkívüli hatalmát, és persze ő jó pozíciót kívánt ebben a birodalomban. Milyen tragikus, hogy a soha meg nem alapított földi királyságban betöltendő posztra vágyódva elveszítette helyét Isten örök, biztosan eljövendő országában! Egy másik esetben, amikor Jézus egyik elkötelezett követője drága illatszerrel kente meg a Megváltó lábát, Júdás pazarlásként értékelte a gesztust (Jn 12:1-8). Ő csak a pénzt látta, és pénzimádata beárnyékolta a Jézus iránti szeretetét. Mivel ennyire lefoglalta a pénz- és a hatalomvágy, a menny felbecsülhetetlen értékű ajándékát is „be akarta árazni” (Mt 26:15). Ettől a pillanattól kezdve „*bement pedig a Sátán Júdásba*” (Lk 22:3, ÚRK), így veszett el az örökkévalóság számára.

A társadalmi rang, a hatalom vagy a pénz önmagában nem rossz. A probléma akkor kezdődik, amikor ezeknek a dolgoknak (vagy bármi másnak) az árnyéka rávetődik az Isten iránti hűségünkre. Miért fontos mindig alapos önvizsgálatot tartani, nehogy Júdáshoz hasonlóan mi is becsapjuk magunkat?

MELLETTÉ VAGY ELLENE

Mindamellet, amit a kereszt számunkra jelent, a történelem nagy választóvonalának is bizonyul – a hit és a hitetlenség, az árulás és az elfogadás, az örök élet és az örök halál között. A keresztet illetően egyetlen ember sem maradhat semleges. Végül mindnyájan vagy az egyik, vagy a másik oldalon foglalunk helyet.

„*Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol*” (Mt 12:30, ÚRK). Kemény szavak ezek, és némileg érzékenyen érintenek bennünket, de Jézus csak a valóságot festi le, bemutatva, ami a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem részeseiként ránk vár. Vagy vele vagyunk, vagy az ellenséggel. Igen, ennyire éles az ellentét.

Hogyan viszonyultak a következő személyek Jézushoz? Milyen tanulságokat vonhatunk le példájukból, ami segíthet az Istennel való kapcsolatunk építésében és a kereszthez való viszonyulásban?

A Szanhedrin (Lk 22:53). Milyen hibákat követtek el ezek az emberek? Vajon miért? Hogyan kerülhetjük el, hogy bennünk is eltorzuljon a Jézusról alkotott kép?

Pilátus (Lk 23:1-7, 13-25). Mi indította Pilátust arra, hogy kijelentse: „nem találok benne semmi bűnt” (Jn 19:4), amikor pedig kimondta rá a kereszt általi halál ítéletét? Mit tanulhatunk a hibájából, abból, hogy képtelen volt azt tenni, amit helyesnek hitt?

Heródes (Lk 23:6-12). Mi volt a nagy bűne? Milyen tanulságot szűrhetünk le belőle?

A két lator (Lk 23:39-43). A két bűnöző ugyanarra a keresztre tekintett, de eltérő módon reagáltak. Hogyan mutatja be ez a jelenet az üdvösség vagylagosságát, konkrétan azt, hogy a nagy küzdelemben vagy az egyik, vagy a másik oldalon állunk?

FELTÁMADOTT!

Vasárnap kora reggel az asszonyok egyetlen céllal mentek Jézus sírjához: be akarták fejezni a temetési szertartást. Elég sok időt töltöttek Jézussal, valójában mégsem értették a történeteket. Nyilvánvalóan nem számítottak arra, hogy üres sirt találnak, sem a mennyei hírnökök szavára: „*Nincs itt, hanem feltámadt*” (Lk 24:6).

Az apostolok cselekedetei első néhány fejezetében legalább nyolc utalás van Jézus feltámadására (ApCsel 1:22; 2:14-36; 3:14-15; 4:1-2, 10, 12, 33; 5:30-32). Miért volt sarkalatos pontja az apostolok igehirdetésének és a korai egyház hitének Jézus feltámadása? Miért fontos ez a számunkra is?

Az asszonyok közvetlen tanúi voltak Jézus feltámadásának. Futottak, hogy elmondják a jó hírt másoknak is, de senki nem hitt nekik (Lk 24:11). Éppen ellenkezőleg: az apostolok a kimerült, gyászoló asszonyok üres fecsegésének tartották a megváltás történetének legnagyobb eseményét (lásd 10-11. versek).

Hamar rá kellett jönniük, hogy mekkorát tévedtek! Krisztus feltámadása alapvető elem Isten megváltási tervében, valamint a keresztény hit és élet egészében. Pál apostol világosan írja: „*Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is*” (1Kor 15:14, ÚRK). Azért hiábavaló vagy üres, mert Krisztus feltámadásában van a reménységünk. E nélkül a reménység nélkül a földi életünk végével örökre el is veszünk. Csak-hogy Krisztus élete nem ért véget a sírban, ami hatalmas ígéret arra nézve, hogy a miénk sem fog!

„Ha Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor Isten megváltó tetteinek hosszú sora zsákutcában végződik – egy sötét sírban. Ha Krisztus feltámadása nem valóság, nincs bizonyosságunk arról, hogy Isten élő Isten, hiszen a halálé lett volna az utolsó szó. A hit hiábavaló volna, mert tárgya nem bizonyította, hogy Ő az élet Ura. Ha Krisztus valóban halott lenne, a keresztény hit be lenne zárva a sírba Isten végső és legnagyobb önkinyilatkoztatásával – a Fiával együtt” (George Eldon Ladd: *A Theology of the New Testament*. [Az Újszövetség teológiája.]. Grand Rapids, Wm. 1974, Eerdmans. 318. o.).

június 25.

„**BE KELL TELJESEDNIE MINDANNAK, AMI MEGÍRATOTT**”

Olvassuk el Lk 24:13-49 verseit, amelyek közvetlen a Krisztus feltámadása utáni eseményekről szólnak. A különböző találkozások alkalmával mire mutatott rá Jézus, hogy segítsen az embereknek megérteni a történeteket? Miért olyan fontos ez még ma is, amikor bizonyosságot teszünk a világban?

A feltámadásnak önmagában is elég bizonyítéknak kellett volna lenni arra, hogy Jézus a Messiás. A keresztre feszítés előtt megverték és megkínózták, majd a kereszten átszúrták az oldalát, azután levették a keresztről, begöngyölték fehér gyolcsba és elhelyezték a sírba. Még ha feltételeznénk is azt a teljes képtelenséget, hogy Jézus túlélte a keresztre feszítést és a temetést, majd véresen, összetört testtel valahogy kitántorgott a sírból, semmiképp sem keltette volna a győztes Messiás képét.

Mindenesetre Jézus valóban „élt és virult”: az Emmaus felé vezető úton hosszú kilométereket tett meg gyalogszerrel a két tanítvánnyal. Közben figyelmüket a Szentírásra irányította, és szilárd bibliai alapot vetett hitüknek.

Azután megjelent a tanítványoknak, megmutatta valóságos testét, együtt evett velük, sőt Isten Igéjéből is idézett. „*És monda nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai*” (Lk 24:46-48).

Jézus itt nemcsak az Írásból idézett (miközben valóságos testben ott volt a tanítványokkal), hanem arra használta fel az Igét, hogy segítsen nekik pontosan megérteni a történeteket. Közvetlenül feltámadásához kötötte a misszióparancsot, hogy követői minden népnek hirdessék az evangéliumot. Mint ahogy az Isten-voltát igazoló, elsőprő erejű bizonyítékok esetében, Jézus mindig is Isten Igéjére irányította a követői figyelmét. Fontos ez számunkra is, hiszen ha nem ismernénk Isten Igéjét, honnan tudnánk, hogy a küldetésünk: elvinni az örömhírt a világnak? Egyáltalán honnan tudnánk, hogy van evangélium? A Biblia tehát éppen olyan fontos a mi életünkben is, mint Jézus és tanítványai életében volt.

Mennyi időt töltünk az Ige tanulmányozásával? Hogyan hat az életünkre, döntéseinkre és kapcsolatainkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus halálának jelentőségét szemlélni fogják a szentek és az angyalok. A bűnös ember soha nem juthatna be Isten országába, ha Isten Báránya nem öletett volna meg a világ megalapítása óta. Hogy is ne magasztalnánk a kereszt Krisztusát? Az angyalok dicsőséget és tisztességet adnak neki, hiszen még ők sincsenek biztonságban, ha nem tekintenek Isten Fiának szenvedésére. Még a menny angyalait is a kereszt őrzi meg a hitehagyástól. A kereszt nélkül ők sem lennének nagyobb biztonságban, mint társaik voltak Lucifer lázadása és bukása előtt. Az angyalok tökéletessége kudarcot vallott a mennyben. Az ember tökéletessége kudarcot vallott az Édenben, a paradicsomi boldogságban. Isten Bárányára kell tekintenie mindenkinek, aki földön és mennyben biztonságra vágyik” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt., 1132. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Keresztényként hit által kell élnünk, vagyis hinnünk kell valamiben, amit nem tudunk teljes mértékig bizonyítani, hiszen nincsenek közvetlen szemtanúk, akik bizonyoságul szolgálhatnának. Persze az emberek sok mindenben hisznek, amire szintén nincs bizonyíték. A tudományról például ezt írta valaki: „Összességében meglepően kevés dologban hiszünk úgy, hogy közvetlen bizonyítékunk van rá” (Richard DeWitt, *Worldviews: An Introduction to the History and Philosophy of Science*. [Bevezetés a tudomány filozófiájának történetébe.] 2. kiad. Chichester, West Sussex, U. K., 2010, John Wiley and Sons. 15. o.). Viszont igen jó okunk van a hitre. Jézus ezt mondta a tanítványoknak a nagy misszióparanccsal kapcsolatban: „És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyoságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég” (Mt 24:14, ÚRK). Gondoljunk arra az időre, amikor Jézus ezt mondta! Hányan hittek benne, vagy hányan értették egyáltalán valamilyen szinten, hogy kicsoda Ő, és mit tett értünk, az emberiségért? Gondoljunk arra is, hogy a korai egyháznak milyen ellenállással kellett megküzdenie évszázadokon át a Római Birodalomban! Ezek után beszéljünk az osztályban Jézus jövődölésének nagyszerűségéről, ami segít, hogy kitartóan tudjunk bízni Isten Igéjében!
2. Elmélkedjünk a fenti Ellen G. White idézeten! Hogyan segít megértenünk a bűn kérdésének egyetemességét? *Az angyalok sincsenek biztonságban, ha nem tekintenek Jézusra.* Mit jelent ez?

JÉZUS ÉS A TÖRVÉNY

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek, vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem” (Mt 5:17).

„A Sínai hegyén kinyilatkoztatott törvény a szeretet alapelvének kifejezése, s egyben az egész föld részére az ég törvényeinek kinyilatkoztatása. Egyetlen közvetítő által adta nekünk az Atya és Ő hirdette ki, akinek hatalma összhangot teremthet az emberi szív és a törvény alapelvei között...

Izrael nem ismerte fel a törvény lelki lényegét; látszatengedelmességük csak a külső formák és ceremóniák betartásából állt, anélkül, hogy a szívüket a magasztos szeretetnek odaszentelték volna. Amikor Jézus jellemével és munkálkodásával szemléltette Isten szent, nemes és magasztos erényeit és feltárta a csupán külsőségekben megnyilvánuló engedelmesség értéktelenségét, a zsidó nép vezetői nem értették meg szavait, tehát el sem fogadták. Véleményük szerint Jézus könnyen vette a törvény követelményeit, s amikor megértette velük azokat az igazságokat, melyek Istentől elrendelt istentiszteleteik lelkét képezték, megvádolták Őt a törvény eltörlésével, mert ők csak a külsőségekre tekintettek.

A farizeusok észrevették az óriási különbséget az ő saját és az Úr tanítási módszere között. Észrevették, hogy az igazság fensége, szépsége és tisztasága az emberek kedélyére gyengéd, de mély benyomást gyakorol. Attól féltek, hogy Jézus elhódítja tőlük az embereket, ha nem tesznek ellene intézkedéseket. Ezért állandóan határozott ellenségeskedéssel leselkedtek utána, alkalmat kerestek, hogy a Főtanácsnál bevádolhassák, elítélhessék és kivégezhessék Őt... Azonban az Üdvözítő félreérthetetlenül feltárta az isteni törvényekkel szemben elfoglalt álláspontját” (Ellen G. White: *Krisztus követése*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház. 46-47. o.).